

РЕШЕНИЕ

№ 3169

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **5134** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. И. И. от [населено място], чрез адв. А. К., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 1103/03.05.2021 г., издадена от П. Ч., мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на материалноправните предпоставки за издаването ѝ. Сочи се, че същата е издадена при нарушение на процесуалните правила при нейното издаване, което е довело до неверни изводи относно правнорелевантните факти и в несъответствие с целта на закона. Моли за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата. Излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед и моли същата да бъде отменена. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – П. Д. Ч. – мл. автоконтрольор, II сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца“ наложена със Заповед № 1103/03.05.2021 г. В заповедта е посочено, че Н. С. – мл. автоконтрольор при ОПП, е съставил АУАН серия ГА № 413218, против жалбоподателя И., затова, че на 03.05.2021 г. е управлявал л.а. О. А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С., като при направена проверка от страна на полицейски органи, жалбоподателят е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство дрегер Алкотест 7410 плюс, ARSM-0075, проба номер 661 от 22.23 часа. При проверката същият е отчел 1.34 промила, като на водача е бил издаден талон за медицинско изследване 077285 за УМБАЛ Св. А.. АУАН е съставен по докладна записка на свидетели очевидци от автопатрул 61.

Видно от протокола от химическото изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта /л.13/ е установено наличие на алкохол в концентрация 1.39g/L (на хиляда).

Установява се и, че на 03.05.2021 г. е образувано досъдебно производство № 661/2021 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр. 12364/2021 г. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 29/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.30/ на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. В тази връзка възражението за нищожност на заповедта поради липса на материална компетентност на издателя ѝ, се явява неоснователно. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита

на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Следва да се отбележи, че неизписването на срока, който в случая е законоустановен (до решаване на въпроса за отговорността) не следва да се приеме за процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на адресата на заповедта. Приложението на ПАМ е обусловено от решаването на въпроса за отговорността по отношение извършените нарушения, като е предвидено, че този срок не може да бъде по-дълъг от 18 месеца. Поради това съдът приема, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на адресата ѝ.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на с чл. 49, ал. 1 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лице-водач на МПС. Неоснователни са възраженията, касаещи съдържанието на АУАН, тъй като видно от приложения препис са посочени нарушените разпоредби, а въпросът за неговата законосъобразност не е предмет на настоящото производство. Следва да се посочи, че съставеният АУАН е част от административната преписка, поради което дори да има някакъв пропуск в обстоятелствената част на ЗПАМ, то същия е преодолян чрез представянето на административната преписка. Следва да се отбележи приетото в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, че „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 З., в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Конкретната фактическа обстановка подробно е изложена в приложения АУАН и изготвената докладна записка, същите са приложени в административната преписка, а издателя на ЗПАМ се е позовал на тях. Ето защо съдът намира, че при издаване на ЗПАМ не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорената заповед на формално основание.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в

кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая при теста с дрегер е отчетен резултат 1.34 промила, а химическото лабораторно изследване е отчетло резултат 1.39 промила.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. Съдът намира за безспорно установено, че на 03.05.2021 г. е управлявал л.а. О. А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. С., като при направена проверка от страна на полицейски органи, жалбоподателят е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство дрегер Алкотест 7410 плюс, ARSM-0075, проба номер 661 от 22.23 часа. При проверката същият е отчетел 1.34 промила, като на водача е бил издаден талон за медицинско изследване 077285 за УМБАЛ Св. А.. АУАН е съставен по докладна записка на свидетели очевидци от автопатрул 61. Тази фактическа обстановка се установява от приложените по делото официални документи, както и от разпитите на свидетелите очевидци и актосъставителя, приложени по образуването на 03.05.2021 г. досъдебно производство № 661/2021 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр. 12364/2021 г. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

Съдът не споделя изложеното в жалбата становище, че жалбоподателят не е имал качеството на водач на МПС, а се е движил пеша. Тази теза се опровергава от официалните документи, приложени по делото, както и от разпитите на свидетелите очевидци. Съдът приема, че жалбоподателят развива своята защита теза по този начин, но същият се кредитира от съда поради наличие на непротиворечиви и взаимодопълващи се доказателства в обратната насока.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. С отнемане на свидетелството за управление на МПС жалбоподателят фактически ще бъде лишен от правото да управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗППАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора неоснователна се явява и претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на А. И. И. от [населено място], чрез адв. А. К., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 1103/03.05.2021 г., издадена от П. Ч., мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: